

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 września 2020 r. znak: 390000/CW/00635796 Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., na podstawie art. 7 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, odmówił W. J. prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia za okres od 18 maja 2020 r. do 26 czerwca 2020 r. Przeszkodą dla uwzględnienia wniosku o wypłatę zasiłku chorobowego zdaniem organu rentowego było powstanie niezdolność do pracy wnioskodawcy po upływie 14 dni od ustania zatrudnienia.

W. J. wniósł odwołanie od powyższej decyzji domagając się przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 18 maja 2020 r. do 26 czerwca 2020 r. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 2 marca 2020 r. uległ wypadkowi i w tym dniu rozwiązano z nim umowy o pracę. Otrzymał zwolnienie lekarskie od lekarza zakładowego w G. na okres od 2 marca 2020 r. do 16 kwietnia 2020 r., które znajduje się w ZUS Oddziale w G..

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o jego oddalenie w całości podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji. Ponadto wskazał, że (...) Oddział w G. wydał odwołującemu się decyzję odmawiającą przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 2 marca 2020 r. do 15 kwietnia 2020 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. J. od dnia 1 października 2019 r. do 2 marca 2020 r. był zatrudniony w ramach umowy o pracę u J. M.. Od 2 marca 2020 r. stał się niezdolny do pracy z powodu wypadku. Otrzymał zwolnienia lekarskie na okres od 2 marca 2020 r. do 15 kwietnia 2020 r. Od dnia 13 maja 2020 r. zarejestrował się jako osoba bezrobotna niepobierająca zasiłku w Powiatowym Urzędzie Pracy. Ponownie uzyskał zwolnienia lekarskie na okres od 18 maja 2020 r. do 26 czerwca 2020 r.

Niesporne, a nadto:

- tytuły ubezpieczenia – k. 6 akt zasiłkowych ZUS;
- zaświadczenia lekarskie – k. 2, 5 i 6 akt zasiłkowych ZUS.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst – Dz. U. z 2020 r., poz. 870), zwanej dalej „ustawą zasiłkową”, zasiłek chorobowy przysługuje osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego lub nie później niż w ciągu 3 miesięcy od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego - w razie choroby zakaźnej, której okres wylegania jest dłuższy niż 14 dni, lub innej choroby, której objawy chorobowe ujawniają się po okresie dłuższym niż 14 dni od początku choroby. Elementami konstrukcyjnymi powstania prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu ubezpieczenia chorobowego w świetle art. 7 ustawy zasiłkowej są: czas powstania i okres niezdolności do pracy oraz brak przerw w niezdolności oraz.

Bezspornym jest, że niezdolność do pracy wnioskodawcy trwała w okresie od 2 marca do 16 kwietnia 2020 r. – ten fakt znajduje potwierdzenie w wystawionych odwołującemu się zwolnieniach lekarskich, których zestawienie przedstawił organ rentowy (k. 6 akt zasiłkowych ZUS).

Z treści przepisu art. 7 ustawy zasiłkowej w sposób jednoznaczny wynika, że niezdolność do pracy po ustaniu zatrudnienia nie może być przerwana. Jest to warunek niezbędny do skorzystania przez osobę, której tytuł

ubezpieczenia ustał, z dotychczasowej ochrony ubezpieczeniowej. Tymczasem w niezdolności wnioskodawcy do pracy nastąpiła przerwa w okresie od 16 kwietnia do 17 maja 2020 r. Uzyskane zwolnienia lekarskie (k. 2, 5 i 6 akt zasiłkowych ZUS) w sposób jednoznaczny wskazują na brak ciągłości w stanie chorobowym wnioskodawcy powodującym jego niezdolność do pracy. W przedstawionym zaświadczeniu (k. 3 akt zasiłkowych ZUS) wystawionym w dniu 16 czerwca 2020 r. lekarz rodzinny J. Z. wskazała, że W. J. był niezdolny do pracy również w okresie od 16 kwietnia do 17 maja 2020 r. z powodu złamania paliczka kciuka ręki prawej. Jednakże okoliczność ta nie znajduje potwierdzenia w jakimkolwiek zwolnieniu lekarskim wystawionym na ten okres. Co więcej budzi ona w ocenie Sądu poważne wątpliwości z uwagi na fakt, że odwołujący się zarejestrował się z dniem 13 maja 2020 r. w Powiatowym Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna.

Odwołujący się uzyskał status osoby bezrobotnej, co w myśl art. 33 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (j.t. – Dz. U. z 2019 r., poz. 1482) oznaczało zgłoszenie przez niego gotowości do podjęcia zatrudnienia w odpowiedzi na potencjalną propozycję (...). W myśl regulacji art. 33 ust. 4 pkt 9 oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 tej ustawy statusu bezrobotnego nie może uzyskać osoba, która pozostaje niezdolna do pracy wskutek choroby.

Sąd zauważył, że przedstawionych przez organ rentowy dokumentów wynika, że odwołujący się, rejestrując się jako osoba bezrobotna, deklaruje zdolność do pracy (§ 5 ust. 5 pkt 21 rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 14 kwietnia 2020 r. sprawie rejestracji bezrobotnych i poszukujących pracy Dz. U. z 2020 r., poz. 667) a jednocześnie starał się uzyskać zaświadczenie potwierdzające niezdolność do pracy w okresie od 16 kwietnia do 17 maja 2020 r. celem posłużenia się nim przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych. Mając na uwadze fakt, że odwołujący się rejestrował się w PUP jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku, oczekiwał podjęcia zatrudnienia w najbliższym czasie i nie miał zamiaru korzystać ze zwolnienia lekarskiego w związku z niezdolności do pracy. Sąd nie wyklucza przy tym, że w dalszym okresie, począwszy od 18 maja 2020 r., jego stan zdrowia uległ pogorszeniu, lecz nastąpiło to po okresie poprawy (od 16 kwietnia do 17 maja 2020 r.) kiedy to odwołujący się nie widział potrzeby korzystania z pomocy medycznej i był gotów do podjęcia zatrudnienia.

Wątpliwości w tym zakresie mogłoby rozwiązać jedynie prawidłowo wystawione za okres od 16 kwietnia do 17 maja 2020 r. zaświadczenie lekarskie, które w myśl art. 53 ust. 1 ustawy zasiłkowej stanowi dowód stwierdzający czasową niezdolność do pracy z powodu choroby przy ustalaniu prawa do zasiłku chorobowego. W interesie wnioskodawcy było zatem zgłoszenie się do lekarza rodzinnego jeszcze w okresie trwania uprzedniej, w stosunku do spornej, niezdolności do pracy, o ile taka zachodziła. Tak się nie stało. Należy zatem uznać, że odwołujący się przyczynił się do nienależytego udokumentowania swojej nieprzerwanej niezdolności do pracy wobec organu rentowego i to jego obciążają konsekwencje takiego stanu rzeczy.

Reasumując, Sąd doszedł do wniosku, że po ustaniu zatrudnienia w dniu 2 marca 2020 r. W. J. nie był nieprzerwanie niezdolny do pracy. W związku z tym nie przysługuje mu prawo do zasiłku chorobowego za okres objęty zaskarżoną decyzją.

W konsekwencji sąd oddalił odwołanie w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. jako nieuzasadnione.

Orzeczenie o kosztach Sąd oparł na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), do których zalicza się m.in. wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika. Zasądzona na rzecz organu rentowego kwota odpowiada stawce przewidzianej w § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)